

La discapacitat, tant física com intel·lectual, no sols no tanca portes a la sexualitat, sinó que n'obre de noves. Francesc Granja ho va descobrir després de quedar tetraplègic a 180 per hora. En un primer moment va creure que se li acabava el món. Avui ajuda altres persones a viure noves experiències sexuals.

SOCIETAT

Enderrocar murs

*Entrevista de Nicolas Tomás
Fotografies de Jordi Play*

Té una cuina moderna, que sembla sortida d'una revista d'interiorisme. Molt acollidora i elegant. I, sobretot, molt espaiosa. Al fotògraf d'aquest setmanari, mentre el retrata, li explica tots els canvis que hi ha hagut de fer, al seu pis, totes les

parets que ha hagut de tirar a terra, per adaptar la seva llar a les seves limitacions físiques sobrevingudes. En aquest pis de la Vila Olímpica de Barcelona, amb vista al Mediterrani, ara hi viu la mar de gust.

El Francesc Granja (Barcelona, 1962) va en cadira de rodes. És tetraplègic.

Tot va ser culpa d'un accident fa 21 anys. Recordar l'accident no li costa. Ell treballava a la seu d'una multinacional a Portugal. Tornava d'una reunió, un dia de pluja, a 180 per hora. Se li va creuar un camió, va donar un cop de volant i el cotxe va fer diverses voltes de cam- →

→ pana. A la primera, va trencar-se el coll. A la segona –el que més l’ha turmentat aquests anys–, va matar dues persones. D’alguna manera, avui creu que hi estava predestinat: “El meu accident va ser un reflex de com estava vivint la vida”. Abans de parlar-ne amb normalitat, però, va haver de passar un procés de dol.

En un primer moment, se li va venir el món a sobre. La primera fase és la de la negació: “Quan es va aturar el cotxe, vaig voler aixecar-me i no vaig poder, no era conscient del que tenia. Quan em van diagnosticar una ruptura total de la medul·la espinal i em van dir que no tornaria a caminar, no m’ho vaig creure. No pot ser, s’han equivocat”. Són diversos passos, els que s’han de fer. Nou mesos ben protegit a l’Institut Guttmann, sortir de nou al carrer, enfrontar-se a la nova casa, haver de jubilar-se, aprendre a conviure amb les incontinències i les nafres... I la gran pregunta: “Què faig ara amb la meva vida?”

En certa manera, com el seu pis de la Vila Olímpica, la seva vida també va haver de ser remodelada. No és el mateix que haver nascut discapacitat. En el seu cas, la discapacitat és adquirida. Confessa que costa més adaptar-s’hi. “D’alguna manera tu vénis d’un món i vas a parar a un altre món, et canvia tota la vida”, explica. Plorar molt, tancar-se a casa, caure enmig del carrer... Fins al cinquè o sisè any, admet, no va acceptar la seva nova condició. Avui, tot i les limitacions, Francesc Granja porta una vida pràcticament normal. Fins i tot, durant els últims anys, ha superat un càncer. I procura no privar-se de res. Tampoc de coses que, en un primer moment, va pensar que se li havien acabat per sempre. Com ara el sexe, un mur que també va haver de tirar a terra. D’aquí va sortir el seu llibre *Vivir el sexe: El hombre que aprendió a vibrar* (Ediciones Luciérnaga, Planeta).

D’ereccions, pot tenir-ne. No de forma natural, però pot. En els temps que corren en què gairebé tot ja està inventat, provocar una erecció de manera artificial és ben fàcil. De fet, no li fa vergonya admetre que

als seus cinquanta-tres anys ha fet servir aquesta mena de remeis en alguna ocasió. Un metge li va aconsellar la papaverina, un compost químic vasodilatador que, injectat a la base del penis deu minuts abans de l’acte, permet tenir ereccions prou duradores que pugui mantenir relacions sexuals completes. Però el penis no és el més important. De fet, confessa que no recorda haver viscut mai “un episodi menys eròtic” que aquell. Parla d’una “pseudopenetració”.

La discapacitat li ha permès explorar nous horitzons, que van més enllà del penis. “La sexualitat pot ser una mirada, una carícia, un conte eròtic, música”, explica Granja, que afegeix: “Jo sempre dic que la sexualitat és com la personalitat, que hi ha tantes sexualitats com personalitats. El plaer te’l pot donar una carícia al canell esquerre amb un dit, per exemple. Ficar el penis dins d’una vagina és només una part de la sexualitat”. Fa un símil amb l’alta cuina: “Abans

eren només dos plats i unes postres. Ara són vint-i-cinc platets petits, cadascun amb un sabor diferent”. Posa l'exemple d'El Bulli de Ferran Adrià, o el Sant Pau de Carme Ruscalleda, on et donen “centenars” de petits plats per degustar, tots diferents i “tots igual de delirants”.

En la seva adolescència, i fins a l'accident, la seva vida sexual es resumia en “no hi ha penis, no hi ha sexe”. Segons les seves pròpies paraules, “els genitals eren els amos i senyors del meu plaer, als quals retia homenatge amb una devoció malaltissa”. No li agrada comparar l'abans i el després, però en certa manera ho fa: “Abans era una sexualitat molt genital, molt orientada a l'orgasme i punt. Aquí s'acabava. Ara, un acte íntim, puc començar tres dies abans de quedar per tenir una relació i pot acabar tres dies després”. Ni és millor ni és pitjor, afegeix, simplement és diferent.

Sí que li agrada reivindicar el “rol d'igualtat absoluta”, el “constant intercanvi de papers” que representa el sexe ara per a ell. Abans, i no té cap problema a admetre-ho, buscava només el seu propi plaer. Ara també entra en joc el plaer de la persona que té al davant: “Tota la pressió que podia tenir per ser el ‘complidor’ s'esfuma. Ara no he d'arribar enlloc, a cap meta, simplement estar i gaudir amb el que se'm presenti”. L'orgasme continua existint, tot i que parla d'una “versió adaptada”, que és “més mental i menys físic” que els que tenia abans. Un cop més, ni millor ni pitjor: diferent.

Ningú sense sexe

Prefereix no parlar gaire de les seves experiències personals. No perquè no se'n senti orgullós (al contrari: n'ha fet un llibre), sinó perquè hi ha una cosa que el fa vibrar encara més: ajudar altres persones en la seva mateixa situació. Durant tota la conversa evita l'autoreferencialitat per parlar del seu gran projecte des que va quedar tetraplègic: Tandem Team Barcelona.

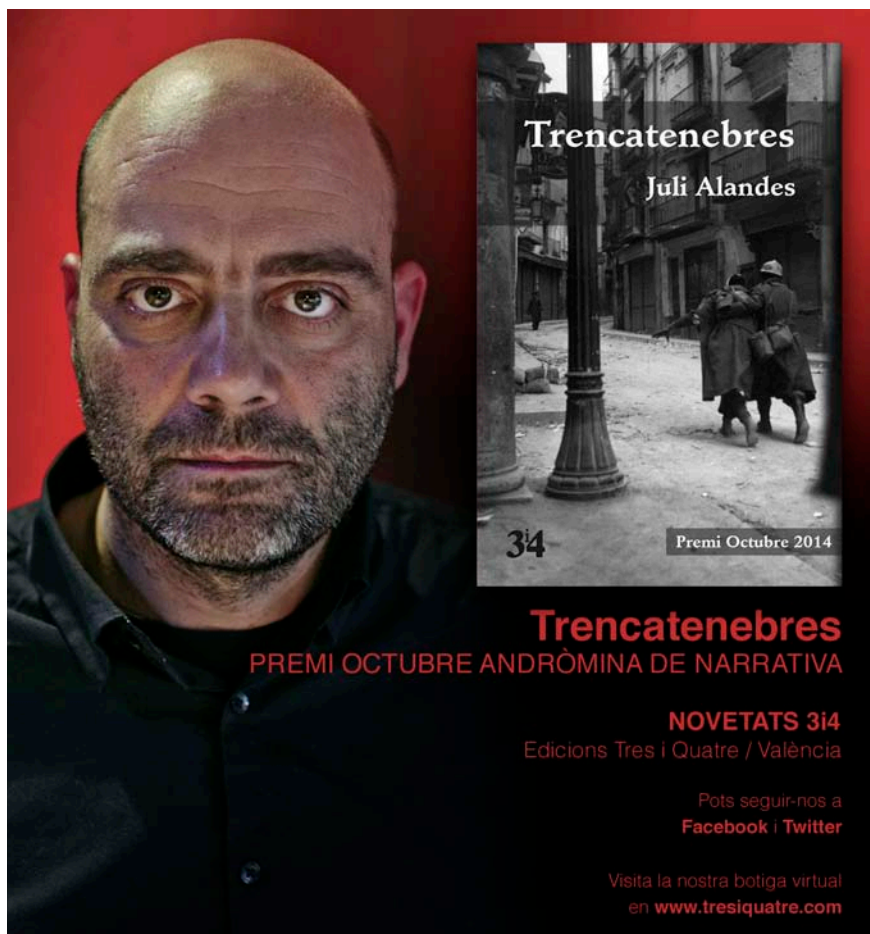
Tandem Team Barcelona és la primera experiència a l'Estat espanyol que promou i facilita l'assistència sexual a discapacitats. A través del seu programa Tandem Intimity, l'associació *impulsa* que persones amb diversitat funcional puguin trobar-se amb altres persones per tenir experiències íntimes. Són més que mediadors. Són impulsors de relacions, “perquè en el món de la disca-

pacitat hi ha molta por, molt desconeixement, les persones no saben de què estem parlant i aleshores és com una mena d'acompanyament”. Com res de tot això no està regulat, i podrien incórrer en una il·legalitat, simplement faciliten el contacte entre les dues parts, no van més enllà d'això.

Preguntat sobre si hi ha intercanvi de diners, respon que ells no hi intervenen. Però que tampoc ho rebutgen ni s'hi oposen. Es tracta de pactes privats entre les dues parts, que es posen d'acord en el que s'hagin de posar d'acord. “Si jo pago perquè em netegin el cul, per què no hauria de pagar perquè algú pugui compartir amb mi el seu cos?”, pregunta Francesc Granja. Sempre plana per sobre l'ombra de la prostitució. Entre altres raons, per això no reben tota la comprensió que voldrien. “No volem ser moralistes de res, perquè no ens pertoca”, rebla, “prou feina tenim a intentar convèncer la societat”. Explica amb un punt de perplexitat que tenen molta gent en contra.

Des que van engegar Tandem Team Barcelona fa tan sols dos anys, s'han posat en contacte amb ells unes 200 persones. En aquests moments tenen al voltant de 100 socis. El perfil de l'usuari és el de l'home amb discapacitat física d'entre 30 i 60 anys. Només una cinquena part són discapacitats intel·lectuals. I amb prou feines el 5% de les trucades que reben provenen de dones. “La dona que té una discapacitat o bé es busca la vida per ella mateixa o bé es nega el dret a tenir una sexualitat”, lamenta Granja.

“Va ser tot molt bonic, em van caure les llàgrimes d'emoció”, confessa una usuària de Tandem Team Barcelona amb discapacitat intel·lectual. I continua el seu testimoni: “Ara m'adono que m'he perdut coses molt boniques. Ara recordant el que va passar m'he adonat que puc fer el que jo mai no hauria pensat ser capaç de fer ni de sentir. Em sento més feliç. Abans em posava trista. M'enfadava més. I ara ja no. Tenia por d'allò desconegut. No em coneixia ni jo mateixa. No sabia el que era la sexualitat”. •

Trencatenebres
Juli Alandes

34 Premi Octubre 2014

Trencatenebres
PREMI OCTUBRE ANDRÒMINA DE NARRATIVA

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com